

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku
o zwrot nienależnie pobranego świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 marca 2026 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt III AUa 649/24,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 29 kwietnia 2025 r., III AUa 649/24, w sprawie z odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku w przedmiocie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, odrzucił skargę kasacyjną organu rentowego.

Wcześniej Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, którym zmieniono decyzję organu rentowego nakładającą na odwołującą się obowiązek zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Odpis tego wyroku wraz z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi organu rentowego 14 lutego 2025 r.

Dnia 1 kwietnia 2025 r. wpłynęła do Sądu Apelacyjnego skarga kasacyjna organu rentowego sporządzona przez radcę prawnego, do której załączono pełnomocnictwo upoważniające autora skargi kasacyjnej do reprezentowania organu rentowego „przed sądami powszechnymi”. Sąd Apelacyjny wezwał pełnomocnika ZUS do usunięcia braku formalnego poprzez złożenie pełnomocnictwa wykazującego umocowanie do działania przed Sądem Najwyższym. W wykonaniu wezwania pełnomocnik organu rentowego złożył stosowne pełnomocnictwo wprost do Sądu Najwyższego, który to następnie przekazał je właściwemu Sądowi 25 kwietnia 2025 r.

Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną ZUS z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych skargi w terminie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej upłynął z dniem 14 kwietnia 2025 r., natomiast brakujące pełnomocnictwo wpłynęło do właściwego Sądu dopiero 25 kwietnia 2025 r.

W zażaleniu organ rentowy zarzucił naruszenie: 1/ art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w przedmiotowej sprawie doszło do nieusunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej w terminie, podczas gdy uzupełnienie braku formalnego poprzez wysłanie pełnomocnictwa wykazującego umocowanie do działania w postępowaniu kasacyjnym zostało wniesione w zakreślonym terminie (wezwanie do usunięcia braków formalnych zostało doręczone w dniu 7 kwietnia 2025 r., natomiast pismo procesowe pozwanego zostało nadane listem poleconym w dniu 9 kwietnia 2025 r.); 2/ art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 369 § 3 k.p.c. przez niezastosowanie i uznanie, że złożenie odpisu pełnomocnictwa umocowującego do działania w postępowaniu kasacyjnym bezpośrednio do Sądu Najwyższego, jest czynnością dokonaną z udziałem niewłaściwego Sądu i błędne przyjęcie za datę wpływu odpis pełnomocnictwa w wykonaniu wezwania, dopiero daty przesłania pisma procesowego wraz z odpisem pełnomocnictwa z Sądu Najwyższego do Sądu Apelacyjnego, podczas gdy na gruncie stanu faktycznego sprawy datą wykonania wezwania w postaci uzupełnienia braku formalnego w postaci odpisu właściwego odpisu pełnomocnictwa należy uznać datę nadania listu poleconego tj. 9 kwietnia 2025 r. pomimo skierowania listu bezpośrednio do Sądu Najwyższego, który nie jest sądem niewłaściwym (drugi dzień po doręczeniu wezwania).

W oparciu o powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez jego uchylenie i nadanie biegu skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W art. 398⁵ § 1 k.p.c. został wskazany sąd, do którego należy wnieść skargę kasacyjną, oraz termin, w jakim czynność ta powinna być dokonana. Według tego przepisu, skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Datą wniesienia skargi kasacyjnej jest data, w której skarga została złożona w sądzie właściwym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., II CZ 51/14). W wypadku wniesienia środka odwoławczego do niewłaściwego sądu i przekazania go następnie właściwemu sądowi, do oceny zachowania terminu do wniesienia tego środka miarodajna jest data nadania go przez sąd niewłaściwy do sądu właściwego, a nie data nadania na adres sądu niewłaściwego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 października 2010 r., II UZ 24/10, oraz z 28 czerwca 2019 r. IV CZ 52/19).

Powyższe tyczy się również braków formalnych skargi kasacyjnej. Nie ma zatem znaczenia, w jakiej dacie skarga kasacyjna została złożona do sądu niewłaściwego, czy też w jakiej dacie zostały uzupełnione braki formalne skargi kasacyjnej poprzez wysłanie ich na adres niewłaściwego sądu, lecz data, w której, czy to skarga, czy też pismo procesowe uzupełniające jej braki formalne, wpłynęły do sądu właściwego.

W sprawie niniejszej profesjonalny pełnomocnik organu rentowego przesłał pismo procesowe wraz z brakującym pełnomocnictwem bezpośrednio do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy natomiast odesłał je do Sądu Apelacyjnego, ponieważ to tam, zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c., pismo takie powinno zostać wysłane. Ponieważ miało to miejsce po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, Sąd drugiej instancji prawidłowo odrzucił tę skargę.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

[a.ł]